

Grabljica.

(K sliki.)

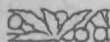
Na travniku radost
prebiva doma,
na licih in v srcih
veselje igra.

Vsem bilkam in cvetom
življenje konča,
grobove jim pridna
grabljica rahlja.

Kjer trava visoka
ponosno stoji,
nabrušena kosa
se v solncu blišči.

Med cvetjem in petjem premine
prehitro veselje nam čas.
Minilo tako bo rivljenje,
Ko smrt pokosila bo nas . . .

Fr. Ločniškar.

Čmrlji.

Črtica iz pomladnjih dni.

I.

Puzrov grič je bil v majevem cvetju. Spodnji del so tvorile obrežne njive, na katerih je zazelenela pozna koruza. Zraven koruze je poganjal krompir temnozeleno štible. Vrh rodovitnih njiv se je širil gozdič, ali bolje — grmičevje, med katerim se je tupatam pojavljala kakšna smrečica. Sicer pa se je razpletalo po bregu le jelševo in leskovo grmovje. Pod grmovjem je zelenela zajčja deteljica. Ob strani grmičevjain njiv je bil breg, ki je bil porastel z bujno travo. Tam so se širile tri vrste češpelj, in poleg je bila ena vrsta cepljencev. Drevo je stalo pri drevesu, in vsako je bilo enako oddaljeno od drugega. Kakor krdelo vojakov se ti je zdel ta drevesni red.

Trava je bila cvetoča. Med zelenimi bilkami so rastle „pušelci“; kiselice in travniške penuše so se majale na vitkih steblih. Po cveticah so brenčale čebele in čmrlji. Po bregu je letalo tudi nekaj sitnih trotov. V zraku so vršale muhe, kot bi se napravljale v vojsko. Čebele so odbrenčale čez Puzrov grič proti vaškim ulnjakom. Čmrlji pa so uhajali v gnezdo, ki so ga imeli med drevjem. Pri nekem cepljencu je bila v zemlji kotlica, in v njej so imeli čmrlji svoje domovje. Siv mah je pokrival njihovo gnezdo, kot pokriva slamnata streha preprosto kmečko domovje. V gnezdu pa je